

RUTEN SKIKLUB

ÅRGANG 49

DECEMBER 2016

Imponerende panorama fra Bingsbu-løypen

RUTEN SKIKLUBS MEDLEMSBLAD 2016

REDAKTION & LAYOUT

Flemming Koue

Tlf.: +45 43 90 18 19 - E-mail: flemming.koue@get2net.dk

OBS! Sidste frist for bidrag til Skibladet er altid 1. november

MEDLEMSADMINISTRATIONS

Michael Rolf Jacobsen

Tlf.: +45 45 76 00 23 - Mobil: +45 23622477

E-mail: michael@rolfjacobsen.dk

Bankkonto nr.: Reg. 1551 nr. 4162250

Forsidebillede: *Flemming Koue*. Øvrige billeder: *Arthur - Ruten Fjellstue, trofaste medlemmer af Ruten Skiklub samt diverse hjemmesidemateriale.*

Indholdsfortegnelse

Side

Redaktionelt	3
Forkvinden har ordet	4
Brev fra Berit	5-12
Elgtårnet i Espedalen	12-15
Sejltur med mikrofonhavari	16-17
Referat af generalforsamling 2016	18-21
Bliv medlem af Ruten Skiklub og Regnskab 2015	22-23
Rejse med Bergensbanen	24-26
Gåtur fra Atlanterhavet til Middelhavet	27-31
Mindeord	31
Et sindrigt system	32-37
Vandring og kultur i Peer Gynts rige i august	38-40
Ruten slår da klart Nigeria	40-41
Ugerapporter fra medlemmerne	42-48
Status for hjemmesiden	49
Ruten-bånd	50-51
Annonce: Tuxen AV-Center	52

RUTEN FJELLSTUES ADRESSE

Ruten Fjellstue - N-2658 Espedalen, Norge

Telefon: +47 61 29 73 20 - Telefax: +47 61 29 73 21

E-mail: post@ruten.no - Internet: www.ruten.no

Redaktionelt

I 2016 er der i Espedalen hændt noget unikt. Det fremgår af nettet, hvis man taster sig ind de rette steder. Og det har redaktionen gjort, nemlig bl.a. på: Visit Gausdal. Her loves en unik overnatning i vakkert landskab i Elgtårnet i Espedalen, som nu er færdigt og står ikke langt fra Ruten Fjellstue nede ved Ramstjern. Af beskrivelsen fremgår bl.a.: “På toppen - 12 meter over bakken ligger “Utsikten” - og kanskje Norges fineste “utedo” - med forbrennings-toalett”. Så er den ting på plads. - Vi håber, satsningen på tårnet bærer frugt. Mere om elgtårnet senere i bladet.

Skiklubbens årsmøde var som varslet henlagt til Sejlklubben Frem's gode lokaler i Nordhavnsområdet. Forud for selve mødet var der indlagt en sejltur, hvor klubbens revisor *Ole Bertelsen* også i år havde påtaget sig rollen som havneguide. I år dog med den forskel, at mikrofonanlægget straks led havari. Epokegørende nyt fra selve årsmødet var en kontingentforhøjelse på hele kr. 10,-, vist nok svarende til portoforhøjelsen for udsendelsen af dette blad.

Berits brev med hjermstavnsnyt fra året, der svandt, er skattet læsning.

En togtur med Bergensbanen hører til blandt verdens flotteste, som tilmed kan opleves for kun ca. NOK 250,- for en enkeltbillet købt online. Dette beretter *Lilian Andersen* (uge 3-4) levende om.

Fra *Sofie Scheutz* (uge 7) modtog re-

daktionen i august beretningen om en spadseretur på 900 km fra Atlanterhavet til Middelhavet gennem Pyrenæerne. Altså godt og vel samme distance som en gåtur fra Køge til Ruten Fjellstue via Sverige. Utroligt hvad Skiklubbens medlemmer ikke finder på for at holde sig i form til vinterferien på Ruten.

Teknisk nysgerrige kan læse om, hvad søen Bygdin i Jotunheimen og elmasterne i Espedalen har med hinanden at gøre. Dette har *bladets redaktør* forsket grundigt i.

Ole Bertelsen beretter ud fra sine dagbogsnotater fra en flot vandretur omkring Ruten Fjellstue i august 2016, og *Maria Skipper* måtte i embeds medfør i uge 8 ganske ubelejligt rejse til Nigeria, hvorfra hun til gengæld fortæller om pirateri, korruption og skuddrama. Medlemmernes ugerapporter fortæller også i år om gode, aktive og oplevelsesrige feriedage i Espedalens vinterlandskaber. Iført ski eller snesko. Som altid levende og inspirerende læsning.

Redaktøren retter en varm tak til alle flittige skribenter til bladet. Samtidig ønskes alle en **glædelig jul** og et **godt nytår**, god læselyst og naturligvis oplevelsesrige feriedage på Ruten Fjellstue i 2017.

Vi ses til Skiklubbens generalforsamling den **første mandag i maj 2017**. Præcist hvor, vides endnu ikke.

Flemming Koue

Forkvinden har ordet

På cykel i regn og modvind en mørk oktober morgen, bliver tanken om vinterferie og Ruten Fjellstue overvældende. Det er så specielt at have et sådan fristed at vende tilbage til år efter år. Det kunne være sjovt at lave en liste over alle vores forskellige grunde til at vælge netop den ferie.

Børnebørnene har hver sine grunde. For pigen er Freia et stort trækplaster og så muligheden for i år at nå helt op til Bingsbu. For drengen er det for alvor skiglæden, der tæller. Sidste år kørte han ned ad Tømmerløjpen sammen med bedstefar. Bedstefar mente, det var bedst, at han stod først, så han kunne gribe knægten, så han ikke kom ud på vejen. Drengen sagde pænt ja, men halvvejs nede ad bakken lød det: ”Hej bedstefar,” da han strøg forbi i fin stil og selvfølgelig standsede for neden for bakken uden problemer.

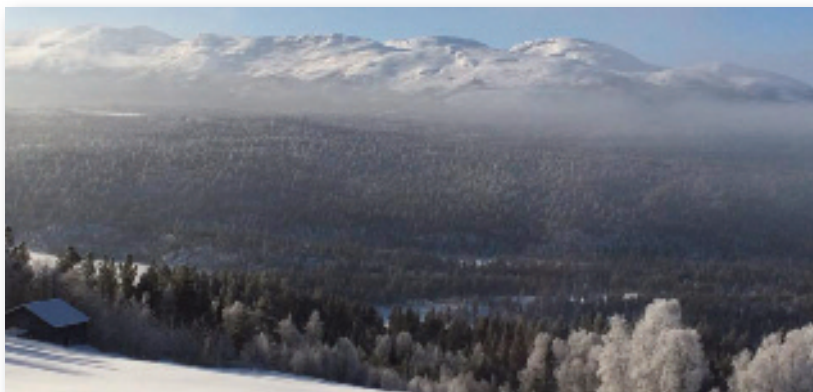
Og hvad så med os, de voksne? Det er i hvert fald noget med at opleve rigtig vinter med sne og det lys, det giver. Det er også noget med at bruge kræfter ude i det hvide trylleri og komme træt og velbrugt hjem til kendte omgivelser, selv hylderne i skabet er de samme, og vi har samme hyldefordeling ved hvert besøg, meget trygt.

Det er også i høj grad de samme mennesker, vi mødes med, og Arthur og Berit er altid de samme uanset, hvor travlt de har. Den gæstfrihed, vi mødes med, er helt unik.

Maden er vidunderlig og øllet så godt, at vi foretrækker det fremfor vin, selv om det er ferie. Men hvad med at opleve herlighederne om sommeren? Det kan anbefales.

Rigtig god Rutenferie til alle og på gensyn der oppe.

Therese Vedel

Brev fra Berit

Kjære Ruten-venner

Det er den tiden på året... da det er lov å sitte midt på dagen å skrive og tenke mye tilbake, da det er lov å tenne lys og se ut på regnveret og håpe på sne, da det er lov å lese en bok som har ligget litt for lenge. Finne ut av hva vi har gjort siste året og små planer fremover. Det har vært et fint år; mild, god og lang vinter, med nok snø, En travel vår, med storrengjøring, reiser med gode venner, og selskaper med glade konfirmanter. Sommeren kom i juni, det er helt ubetalelig for oss, som jobber hele sommeren, å få kjenne på solen, varmen og de laaange kveldene der solen aldri går ned, før de travle dager setter inn.

Jeg sitter og redigerer litt i mitt brev, og det er blitt 1. november, og vi fikk sne i natt, 20 cm deilig sne, selvom den er tung og våt, så blir den liggende for vi har hatt frost i jorden hele oktober. Grethe på Dalseter og jeg var ute med hundene i ettermiddag, og de hadde det totalt fantastisk. Jon-Olav skal ut med scooteren i løpet av uken og pakke de første løyper. Vi gleder oss!

Vi må starte med julen, som var meget stille for oss i år. Vi hadde ingen gjester før hen mot nyttår, men da hadde vi også helt fullt, bryllup til 70 personer på nyttårsaften! Det var noe nytt for oss, men passet godt, da vi ikke hadde så mange forhåndsbestillinger på julen, og vi hadde mor som var for dårlig til å

komme hjem til jul, og våre to drenger også var så mye borte i efteråret, var det utrolig koselig for oss å konsentrere julen omkring vår egen familie. Juleaftens dag var vi hos mor fra tidlig morgen, fikk med oss gudstjenesten på pleiehjemmet der hun bor, så hadde vi med julefrokost, med sylteflesk, lefse og rakefisk, hun var meget fornøyd. Vi forlot henne, når de skulle gå til bords for sin julemiddag kl. 16.00, og reiste hjem for å forberede vår egen julemiddag. Vi hygget oss stort vi 4, god mat, godt øl, pakker og kransekake! Vi spi-

Freia og Berit holder sig i form

ser alltid svineribbe med surkål, rødkål svisker, epler, mandelkartofler og multer /riskrem til dessert.

Når vi så, hva værgudene hadde å by oss juleaften og 1. juledag, var vi utrolig glade for, at vi ikke hadde skilpende gjester. Regnet pisket på vinduene juleaften(!) med påfølgende skøyteis over hele gårdsplassen 1. juledag. Heldigvis fikk vi påfyll av sne og

julestemning i mellomjulen, vi hadde storfamilien til julemiddag. Våre nye ansatte begynte å komme i hus. Monica, som jobbet i flere avdelinger, var allerede godt i gang, - hun startet i august 2015. Ellers var det kun Irita og Alex som kom før nyttår, vi trengte mange hender til et slik stort selskap over tre dager. Derfor var det utrolig hyggelig å ha Lars-Jakob og Jon-Olavs fetter og to kusiner, som hadde meldt seg til å servere i bryllupet, så det ble et skikkelig familiestunt den helgen. De første bryllupsgjestene meldte sin ankomst 2 dager før bryllupet, det siste skulle planlegges, alt skulle pyntes, familiene ble bedre kjent og bryllupet ble en stor suksess.

Januar kom med det fantastiske lyset, og påfyll av sne, glade barn fra København gjestet oss igjen i 12 dager. Det var et hold med gode skiløpere, de kom vidt omkring, alle de gode løypene ble

tilbakelagt. Det var mange, som fikk et imponerende antall kilometer løpt og ble belønnet med nåler selvfølgelig. Så kom det flere medarbeidere i slutten av januar, en riktig fin gjeng ble det til, alle 4 dansker. De var ivrige i sitt arbeid og ivrige på ski, morsomt.

De første vinterferiegjester var på plass fra uke 4. Vi er så takknemlige for alle våre stamgjester fra Danmark, som kommer igjen og igjen hvert eneste år. Selvsagt er det noen, som faller fra og heldigvis mange som kommer til. Det så vi litt siste vinter, det ble en del endringer i flere uker, og mars ukene var mere stille, en vi har vært vant til. Heldigvis kom Påsken så tidlig, at vi kunne flytte vår store gruppe med skolebarn fra Odense fra uken etter Påske til 1. uke i mars. Det var meget vellykket. Vi er klar over, at generasjonsskifter kommer og da kan vi oppleve, at folk bytter uker. Vi oppfordrer jo alle våre

gjester, som ikke har barn i skolealder om å unngå de mega travle uke 7 og 8.

Vi prøver hele tiden å promotere januar også, som er en fantastisk måned med gode sneforhold og ofte stabilt vær. Selv om dagene er kortere enn i februar, er lyset vi har i januar en opplevelse i seg selv. Og solen har vi jo hver dag her oppe,

Børn i herlig vinterleg

den forsvinner aldri. Det er god plass rundt lunsjbuffeen, og man trenger ikke sluke desserten om aftenen for å rekke opp og kapre favorittbordet i peise-stuen. Vi har stamgjester i januar også, så det er sagt.

Februar er fantastisk for oss, det starter med uke 5, som pleier å være halvfull, så kommer uke 6, som nesten alltid er helt full booket, gjerne et år i forveien. Uke 6 har vært en 'voksen' uke i mange år, men de siste to-tre årene, har vi fått mange små i uke 6 – fantastisk! Det er ingen hemmelighet at vi på Ruten er glade for barn, kanskje Arthur og meg mer enn de, som jobber i spisesalen, men de tar det med humør, når det kravles rundt om benene på suppeserveringen. Uke 7 er nærmest unntakstilstand, folk sover overalt, og gjerne 5 på hvert værelse, også 5 store lange voksne!! Det er det jeg sier, Ruten gjester er ikke som andre gjester, de er dedikerte!! Uke 8 er også alltid full, og de siste årene også med utrolig mange små barn, det er så hyggelig, at vi ser enda en generasjon Ruten-gjester vokse opp. Mars ukene er som jeg nevnte noe varierende, siste år også litt for stille, men i år ser det ut, som det bookes godt, det gleder oss. Jeg slo et slag for marsferien i mitt brev siste år, så om noen tenker på å komme i mars, gjør det!

Vi fikk Påsken så tidlig som i uke 12 i år, det var gode sneforhold, det vil si ikke så meget sol og varme, bra for de, som setter pris på skiføret og lange turer, ikke så bra for de, som helst vil

spise appelsin i solveggen. Alle aktivitetene ble gjennomført med stor deltagelse. Grilling på Bingsbu, pannekakefest og snemannkonkurranse på Huldrebu. Det var også mange kreative skiløpere i konkurransen på påskeaften. Vi hadde flere danske gjester i Påsken i år, utrolig hyggelig. Det får vi nesten hver gang Påsken kommer før 1. april. Med en tilbakelagt travel påskeuke, var det bare å sette i gang med hovedrenngjøring, værelsene først, mens alle de energiske ungdommene var her, det gikk fort og greit. Så spisesal og 80 stoler, en stor jobb; så sto kjøkkenet for tur, det er den værste jobb, men det gikk! Stuene og korridorer kom til sist, så det blev meg selv og Monica som 'hygget' oss med det. Men en litt kald og rufsete start på mai gjorde, at det passet fint med innarbeid. Arthur hadde fullt arbeid med å følge opp elgtårnbygging, som startet så snart frosten var gått ut av grunnen og det var mulig å komme bort til tårnet med et kjøretøy. Materialer skulle inn, og nå var det bare å sette i gang. Vi skulle jo helst åpne i juli!

Vi fikk oss også luft under vingene i slutten av april, da vi reiste 5 dager til Wales med noen gode venner. En deilig tur, vi fikk sett mye, selv om det var i overkant lange dager i bilen innimellom. Vi opplevde utrolig god service, deilig mat og flott natur. Og ikke minst, vi hadde fri, og kunne slappe av. Mai er alltid en travel måned med mange familiefester, både som vi deltar i selv og som vi holder her. Det er den største

konfirmasjonsmåneden her oppe. Vi hadde en niese, Martine, som stod til konfirmasjon 7.mai, og så fylte Arthurs mor 70 år den 8. mai, så det ble det dobbelt feiring for oss den weekenden. Været viste seg fra sin beste side, så det var godt og varmt i nasjonaldrakter. Innimellom disse aktiviteter, fikk vi vår årlige forårstur til Danmark og den alltid like festlige generalforsamling i Ruten Skiklubb! Det ble bare to dager for oss i år, men veldig hyggelig, og det er noe med stemningen i København i mai, bare sitte på utekafe å nye solstrålene. Det holder vi meget av. Mens vi reiste rundt og gjestet oss både her og der, var det Guri og hennes familie som passet vår kjære Freia. Spesielt Guri og Tom-Eriks eldste, Frida, er vilt begeistret og veldig ivrig til å passe henne. Det er godt for oss å vite, at Freia har et godt hjem, når vi er borte.

I mai fikk vi igjen et trist budskap om at en Ruten gjest gjennom mange år, over 30 faktisk er gått bort, det var advokat Rolf Meurs Gerken, som plutselig gikk bort. Så igjen i juni kom det en mail fra Flemming om, at Carl Dixen Pedersen var gått bort, det var også svært uventet, vi trengte litt tid til å fordøye slike beskjeder. Det får oss alltid til å tenke på, at ingenting varer for evig, selv om jeg tror det noen ganger. Trist, men sant. Våre tanker og kjærlig hilsen til de to sine familier, Ulla Skov og Phillip, og til Bo.

Jon-Olav var student. Mai måned er en lang fest for de norske studenter, og han mistet ingenting! Det var i alle fall,

hva vi hadde følelsen av. Han var på de store treff med tusenvis av studenter i Oslo og på Lillehammer, han kjørte rundt med sine venner i en skrekkelig bil, og var selvfølgelig forkjølet hele tiden. Det var noen hårde uker, ikke minst for mor! 17. mai avsluttes det med opptog på nasjonaldagen, og så er det hjem og sove ut, før eksamen starter ca 20. mai. Jon-Olav var heldig og fikk noen dager til å komme seg på, før han skulle til sine eksamener. Alt gikk vel, og midt i juni avsluttet han med en strålende muntlig eksamen i Historie. Mor og Far var meget lettet og stolte. Han fikk en uke ferie, før hans arbeid startet her på Ruten den 17. juni. Han skrev kontrakt med sine gamle foreldre til å jobbe for oss frem til nyttår. Da venter Kongens Klær. Jon-Olav skal i Garden, så han skal først på rekruttskole på Elverum, hvor også Arthur jobbet i 4 år, før han skal tjenestegjøre i Oslo.

Vi startet sesongen med Rideleir som vanlig to uker i juni ble det til i år. Veldig godt booket også i år, selv om vi ikke slo siste års rekord, det var kanskje like greit. Det var passe store grupper med ca. 40 barn i begge grupper. Været var stort sett på vår side, noen dager med regn, men for det meste tørt vær, selv om det var litt kjølig. Jentene, ja det er mest jenter, men vi ser, at guttene øker for hvert år, hadde det helt topp. Ridetur på formiddag, ridetur om ettermiddagen, og fullt opp av aktiviteter om kvelden, de trenger nok å sove litt, når de kommer hjem. Vi var heldig å hadde godt med hjelp, en av Jon-

Olavs kamerater skulle jobbe to uker, så de to startet det store prosjekt å male hele fjellstuen utvendig i dagtimene og serverte middag til rideleiren om aftenen. Ellers hadde vi den nykonfirmerte niese, søte Martine, og en ung pike fra Skåbu til hjelp og Monica klarte værelsene som en drøm.

Starten av juli var stille, så stille at vi nesten var ved å miste motet, men det kan vi jo ikke, det var bare å sette i gang prosjekter. Noe var allerede i gang. Elgtårnet ikke minst, som Arthur hadde mye arbeid med hele sommeren. Jon-Olav fortsatt med sitt prosjekt: Ma-

Fuld gang i storprosjekt maling av Ruten Fjellstue

ling av Ruten Fjellstue! Jeg hadde mitt eget malerprosjekt innendørs, litt dumt, nå solen skinte fra en skyfri himmel nesten hver dag! Dagene gikk sterkt, og plutselig var det fler og fler gjester som booket og det blev flere som kom forbi, så da vi kom til ca 12. juli, ble det travelt, spesielt fordi en ene av våre ansatte gikk ned med langtidssykdom og

den andre hadde ferie hele juli, så vi fikk benene til å gå, vi tre, maling om dagen og servering om aftenen for Jon-Olav og meg. Løping opp og ned til Elgtårnet og resepsjonsvakter for Arthur, som også måtte være med å servere når vi kom opp på mange gjester!

Vi gikk og ventet på Lars-Jakob, han skulle komme fra Bardufoss, i Troms hvor han har vært i forsvaret i to år, og bare vært kort innom i slutten av juni før han reiste på skoleopptak som befalelev. Opptaket tok 10 dager i starten av juli, og den 14. kom han endelig hjem, utslitt med for store bukser! Han måtte ha hendene i shortsene for at den

ikke skulle falle ned! Så ble det ferie for ham, velfortjent, med skoleplass på Renaleir ikke så langt fra Elverum, så det vil si, at han blir i hvert fall to år til i Forsvaret. Et år skole og et år i praktikk som befal.

Vi fikk besøk at Guri, Tom-Erik og familien de to siste ukene i juli, så vi nøt at være sammen

begge familiene, selv om noen av oss måtte jobbe noe. Frida er forresten så flink til å hjelpe til, når hun er her, både som servitør og i oppvasken, hun bestemte seg for å bli igjen i to uker til og jobbe i den travle Peer Gynt sesongen. Ingenting er bedre for tante Berit, enn å ha en av sine nieser i huset. I tillegg fikk vi ansatt en dame til fra Skåbu, i tillegg til Emma, som også var her siste

sommer, vi fikk en ny værelsesdame, Marissa, fra Vinstra, så det ble en god gjeng, som gjorde seg klare til storinnrykk 1.august!

Og det ble to hektiske uker, jeg husker ikke så meget annet enn, mat, til alle døgnets tider, billetter som manglet og billetter til overs, og busser som kom og gikk, heldigvis til riktige tider. Noen utfordringer med værelser til alle hadde vi, men summen ble faktisk god, og alle hadde en seng å sove i og mat å spise, mens de var her. Og for et personal vi hadde, alle gav alt, fra Frida på 13 år til Arthur, Marissa og meg på snart 50, og det gjorde også utslag i drikkepenger til de unge mennesker. Det er virkelig inspirerende å være arbeidsgiver i slike situasjoner.

Det er mange år siden vi har hatt så mange på Peer-Gynt, et eventyr var det. Vi håper å gjenta suksessen neste år, med ny oppsetning. Alt blir nytt neste år: Regi, skuespillere, kostymer, musikk, alt! Spennende, ikke minst for våre danske gjester, vi får far og sønn Oftebro i hovedrollen som den unge og den eldre Peer, altså Jakob som den unge og far, Nils-Ole som den eldre. Begge to store, kjent skuespillere i Norge og den unge Oftebro også i Danmark, har vi forstått.

Vi har startet booking av neste år, så det er bare å si til om noen har lyst til å komme. I år hadde vi luksus med en helt gruppe danske gjester fra dansk Vandrerlaug, som bodde her en hel uke, under kyndig guiding av Therese og Ole. Dessverre var været meget

blandet i den uken, det var synd både for teatergjestene og ikke minst for våre vandrere, men de holdt motet oppe og var på utrolig mange fine turer i området vårt.

Videre i august hadde vi fortsatt vandrere, syklistere, men mot slutten av august blir det mindre gjester i midtuke og mer og mer weekendtrafikk og selskaper. Ettersom det stilnet litt i midt-ukene fikk Arthur brukt viktige dager og timer i bryggeriet, aldri har vi hatt slik etterspørsel etter øl som i sommer, men så har også Arthur både brygget Festivaløl til Skåbu-dagene.

Vi avsluttet sesongen med bryllup 1. oktober, Lars-Jakobs 21 års dag. Tror ikke han var så fornøyd med det, men han fikk servert kake og gaver, og tok det meget pent, som Lars-Jakob gjør med alt. Han er blitt en utrolig søt og flink ung mann, (det er mors mening, da!). Jon-Olav rakk nesten å bli ferdig med sitt malerprosjekt utendørs, han mangler kun et stykke rundt hjørnet for hovedinngangen, fordi han var uheldig på en håndboldt trening og fikk revet av en leddbånd i ankelen og måtte hoppe på krykker i to uker, og da han var frisk igjen, var det for kaldt og fuktig til å ta den siste vegg, så det må vente til våren. Men vi er super fornøyd med, at han fikk gjort alt dette i sommer, det er helt fantastisk å igjen ha ny-malt hus, og til en pris, som vi kan leve godt med.

I oktober har det igjen vært tid til litt fri. Vi har besøkt Guri og Tom-Erik og barna i deres etterårsferie, som vi

brukt til en hyttetur med bestigning av Gaustadtoppen 1.883 m.o.h. Alle kom opp, fra de på 8 år til Arthur og meg på 49. De som var først på toppen var de to på 8 år og han på 19! Mens Lars-Jakob hadde medlidenhet med sin mor og tante og peptalked oss opp. Freia var også på toppen. Det vil si, det var kun

To på toppen af Norge

Lars-Jakob og Arthur som tok de siste 50 høydemeter, det ble litt for luftig for oss andre. - Vi nådde også en langweekend med Arthurs bestevenn, Geir-Egil som fylte 50 i april, men som ikke ønsket noe selskap, så da var vi 6 venner, som spleiset på tur til ham. Meget fin tur, med mange opplevelser; fjelltur, selvfølgelig ølsmaking, bryggeribesøk og litt shopping.

Nu til sist hadde Arthur og jeg en totalt avslappingsuke på Madeira, hvor vi har vandret i levadaer og bare slappet av, lest bøker, og nytt kafelivet. Vi hadde en super ferie, men har også ennå en gang lært for et vakkert land vi kommer fra, og hvor store naturopplevelser

vi kan tilby de, som ønsker å komme til oss og vandre.

Vi kom hjem med nye krefter klare til å gå i gang med elgkjøtt, lammekjøtt og rydding av skiløyper, før vi er klare til vintersesong. Det skal også brukes tid i bryggeriet, så alle tanker er fulle av godt øl til tørste vintergjester.

Vi har fått 90 kg lammekjøtt i frysen, det meste er fårrikål, men også lammelår og noen deilige sadler, som kommer på buffeen utover vinteren. Alt lammekjøttet får vi fra Dalseter nå. Så de har gått og beitet hele sommeren mellom Tunebu, Frederikseter og Snubbdalen. De siste 2-3 uker går de utenfor vårt soverværelsesvindu og spiser det siste grønne gress som hestene ikke fikk spist i august. Og nu ligger de i vår fryser. Elgkjøtt har vi fått fra samme sted som de siste årene, og det ble til en god porsjon i år, en halv elg på ca. 100 kg og noe tilleggskjøtt til burgere, og stek. November skal vi bruke til å gjøre klart for forhåpentlig tidlig skiløypekjøring, og jeg må bake småkaker til vinteren. Det er et viktig, og et meget hyggelig arbeid. Ellers blir det også noen førjulsweekender, med gjester, og vi håper på sne, så blir det alltid flere forespørsler.

Jeg prøver også å besøke mor Kari en gang i uken. Hun bor på pleiehjem nede på Hundorp i Gudbrandsdalen. Hun har det godt der hun er, men dessverre lider hun av sterk afasi nå, hun kan nesten ikke snakke lenger. Det, som gleder henne aller mest, er bilder fra Ruten, av Jakob og henne og når

barnebarna kommer på besøk, da lyser hun opp. Det er et meget godt sted å være, pleierne har god tid, og er meget omsorgsfulle. Det betyr mye for oss, særlig fordi vi er så langt vekk, det tar en liten time å kjøre dit.

Det var året vårt i korte trekk. Et år går så fort, jeg synes jeg akkurat sendt mitt brev til Skibladet, men det er altså nå slutten av 2016. Tusen, tusen takk for alle hyggelige besøk, alle gode ord, fine, kjærlige gaver som vi får gjennom året av de fantastiske Ruten-gjestene.

Fra den flotte vasen vi fikk fra 25 års jublantene i uke 6, for alle flasker vin, gode edle dråper, barnetegninger, til forårsblomster og kvister som Birgitte alltid har med til meg i slutten av februar. Det er så deilig å se at naturen skal våkne til liv igjen, selv om vi på den tiden har – et eller annet grader og sur vind fra nord. Tusen Takk!

Vi på Ruten ønsker alle Ruten-venner et Riktig Gledelig Jul og alt godt for den nye år 2017!

Beste hilsen Berit

ELGTÅRNET I ESPEDALEN - unik overnatting i vakkert landskap

Elgtårnet i Espedalen er et unikt 12 m høyt tårn, nybygd i 2016, og ligger nede ved Ramstjern. Her er det overnattingskapasitet til 6 personer, og beliggenheten og utformingen gir tett på naturen opplevelser.

I 2. etasje er sovedelen med 3 doble “køyesenger” bygget inn i vinduskarnapene med luftig utsikt til landskapet, og her er det en koselig vedovn med glassdør. Ta med sovepose og liggunderlag selv. I 3. etasje er det en oppholdsdel med bord og benker, og en vedkomfyr med kokemulihgeter, ellers er det bålpanne for matlaging ved båtnaustet nede ved Ramstjern, 5 minutters gang fra tårnet. På toppen - 12 meter over bakken ligger “Utsikten” - og kanskje Norges fineste “utedo” - med forbrenningstolett.

Elgtårnet passer godt for de som liker det litt primitivt, uten rennende vann og strøm. Husk å ta med lommelykt!

Adkomsten til selve tårnet er tenkt til fots, på truger eller på ski - avhengig av sesong. I sommerhalvåret vil det være mulig å komme dit med bil - men vi ønsker at man velger å komme seg dit uten bil som forstyrrer dyrelivet og roen - og at turen dit for “egen maskin” fra parkeringen er en del av tett på opplevelsen av uberørt natur. Adkomsten opp i selve tårnet er bratte trapper - og det er derfor ikke mulig å ha med hund i Elgtårnet. Tårnet egner seg derfor heller ikke til de som er dårlig til bens.

Åpent hele året!

(Tekst og fotos fra hjemmesidene om elgtårnet)

Espedalens nye vartegn

Tekst: Flemming Koue

Elgtårnet i Espedalen blev officielt åbnet for publikum den 2. september med enkel beværtning og ordførertale fra Sør-Fron Kommune. Skiklubben kunne desværre ikke være til stede ved begivenheden - men vi siger tillykke og alt muligt held og lykke med satsningen.

På årets generalforsamling var en af præmierne ved konkurrencen netop en nats ophold i tårnet for 6 personer. - Mon ikke det bliver en helt unik oplevelse for vinderen, *Jette Alsbæk*, med ledsagere, og med eller uden elge.

Projektet omkring elgtårnet startede i 2008 og er realiseret i et samarbejde mellem 'reiselivsbedrifter' i Espedalen og Opplands fylkeskommune og tre kommuner, hvor hver af kommunerne skulle skabe et trækplaster. Og i Espedalen blev trækplasteret altså et elgtårn.

Det koster fra 1.500 kr til 3.000 kr pr. døgn at leje elgtårnet. - Du kan læse mere på www.elgtarn.no

I sandhed en spektakulær og ikke mindst æstetisk elegant konstruktion på stylder.

Udsigten fejler bestemt ikke noget. Læg i øvrigt mærke til de håndværksmæssigt smukt udførte tømmer-samlinger i hjørnet under vinduerne. Opholdsdelen på 3. etage har brændeovn med kogemulighed på toppen.

Man skal nok næsten være lidt af en akrobat for at nå til tops. Men det klarer skiklubbens medlemmer sikkert sagtens.

En elg skal vi da også lige have med

Sovedelen på 2. etage har 3 dobbelte køjesenge indbygget i vindueskarnapperne - med flot udsigt til landskabet. Kan man ønske sig mere?

The Moose Highway

Dansk tekst: Flemming Koue

Ideen bag projektet til elgtårnet, som vel egentlig er et hotel på stølter, har sit udgangspunkt i det særlige naturfænomen, at man netop på dette sted midt i naturen på allernærmeste hold vil kunne opleve Europas største elgtræk. Altså, der er her tale om en slags ‘motorvej’ for elge. Elgtrækket går her gennem Espedalen to gange om året. Særligt i januar og april invaderer flere hundrede elge dalstrøget. De går da fra snerige til snefattige områder for lettere at kunne finde føde om vinteren. I januar trækker de indover og i april den modsatte vej.

Ifølge Arthur Bredli, som er initiativtager til projektet, håber han på, at elgtårnet kan blive en slags spydspids for Espedalen, ja hele kommunen, og at

Indtryk fra elgtårnets indvielse den 2. september 2016

mange vil strømme til for ved selvsyn at opleve Europas største elgtræk.

Arkitekt Hilde Grøneng, som er skaberen af det spektakulære design, anser opgaven for at have været en af de mest spændende og udfordrende i sin karriere: At få lov til at skabe en bygning midt i naturen og dermed skabe kontrast mellem det menneskeskabte og den uberørte natur. - Det må vel nok siges at være lykkedes.

Ifølge Pål Hallvard Virik, som er daglig leder af Skåbu traditionsbygg, har de som dem, der har stået for at bygge elgtårnet, bestemt ikke været mindre entusiastiske: ”Det er jo ikke hver dag, man får en forespørgsel på at bygge et elgtårn. Så da vi så tegningerne, syntes vi, det var en fin mulighed, som det bare var at gå i gang med. Det er jo noget helt andet end vi almindeligvis gør, nemlig at bygge hytter til hytteområder”. - Mere på www.elgtarn.no

Sejltur med mikrofonhavari

Tekst og foto: Flemming Koue

Den 2. maj skinnede solen flot på Stubkaj. Mere end 40 kendte og forventningsfulde medlemmer af Ruten Skiklub var mødt op, og snakken gik allerede livligt, nok mest med erfaringsudvekslinger fra årets vinterferier. Vanen tro dukkede også, vist nok lidt småforpustede, Berit og Arthur op. Stedet havde ikke været helt let at finde blandt al den megen byggeaktivitet. Turbåden var der på klokkeslæt.

Skiklubbens revisor og rutinerede turguide *Ole Bertelsen* havde også i år påtaget sig at berette spændende nyt på

sejlturen, og han havde garanteret forberedt sig grundigt. Men ak - meget hurtigt led mikrofonanlægget havari, og på trods af Oles ihærdigste anstrengelser for med stemmens kraft at overdøve turbådens ikke helt støjfri dieselmotor, er mange af hans guldkorn givetvis gået tabt i bølgerne, så redaktøren foretrækker derfor at lade billeder med impressioner fra den ellers vellykkede sejltur tale deres eget sprog.

Dog - en stor tak til bestyrelsen og Ole Bertelsen for det fine arrangement med godt vejr skal bestemt ikke mangle.

Forventningsfulde skiklubmedlemmer på Stubkaj, inden sejlturen påbegyndes.

Masteakrobatik på sejlskibet Georg Stage og et par feeder-skibe med containere.

Museumsskibet Fregatten Peder Skram og maste-kranen på Holmen.

Operaen i København og Vor Frelsers Kirkes tårn.

Referat af generalforsamling 2016

Referent: Michael Rolf Jacobsen - Foto: Flemming Koue

DAGSORDEN

1. Velkomst og spising
2. Valg af dirigent
3. Formandens beretning
 - a. Nyt fra Ruten
 - b. Nyt om hjemmesiden
4. Kassererens beretning
 - a. Fastlæggelse af kontingent
5. Valg af bestyrelse
6. Valg af redaktør
 - a. Valg af skribenter
7. Valg af revisor
8. Indkomne forslag fra medlemmerne og/eller bestyrelsen
9. Eventuelt
10. Konkurrencen

Pkt. 1 – Velkomst

Formanden *Therese Vedel* bød velkommen til de 54 fremmødte medlemmer og håbede, at vi fik en god aften med udveksling af minder fra vores uger på Ruten Fjellstue. Derefter gik vi over til

54 var mødt frem til begivenheden

Der lyttes til vise ord

buffet'en, som igen i år var frembragt af restauranten på Sejlklubben Frem. Efter et længere måltid genoptog vi dagsordenen med:

Pkt. 2 – Valg af dirigent

Jørgen West blev efter opfordring valgt og takkede for tilliden. Han konstaterede, at generalforsamlingen var lovligt indkaldt pr. e-mail.

Pkt. 3 - Formandens beretning

Therese begyndte sin beretning med at fortælle om hendes vej til Ruten Fjellstue. Den startede på Strand, hvor hun følte sig hjemme som en del af familien. Det samme, men næsten bedre, oplevede hun også, da hun senere kom til Ruten, hvor *Therese* så er kommet siden. Det specielle her er jo, at vi

kommer der i flere generationer. For børnene er det også sjovt at komme, og i år var lille Freia et populært islæt i receptionen. Børnene var svære at få væk fra hende.

Hver uge har sine traditioner, i uge 7 er badestampen et 'must', i uge 8 klæ'r man sig ud og slår katten af tøndem, selvom det har været Fastelavn for længe siden og holder Skipper-aften. Skiklubben giver gerne tilskud til disse forskellige traditionelle arrangementer. Vi er gode til at komme på Ruten om vinteren, men der er jo også åbent om sommeren, hvor vi alle er ligeså velkomne.

Skiklubben og Dansk Vandrelaug arrangerer igen i år vandre- og kultur-dage i Espedalen med udgangspunkt fra Ruten. Der er stadig pladser.

Medlemstallet er for opadgående. I 2015 var der 56 medlemskaber, i 2016 er der 60 medlemskaber.

Udsnit af den lækre buffet

Formanden sluttede med at komme med en opfordring til at melde sig til bestyrelsen, gerne yngre. Det gælder om at have et kontinuert forløb. Vi holder 2 – 3 møder om året, privat, som altid er hyggeligt og meget uformelt. Det er ikke det store arbejde, når vi er flere om det.

Pkt. 3 a – Nyt fra Ruten

Berit sagde tak for invitationen, og at det er hyggeligt at mødes igen; det er at få hele vinteren på en eftermiddag.

Berit fortalte, at der i sidste uge kom ½ meter sne og -10°C frost, så det er stadig muligt at stå på ski, hvis nogen skulle have lyst. Dog bliver der ikke kørt løjper fra Ruten, dagløjpe maskinen er klodset op for vedligehold hele sommeren.

Berit og Arthur har været ude og rejse en del, så der er ikke blevet lavet så mange vedligeholdsarbejder på Fjellstuen endnu.

Vintersæsonen er gået fint, selv om sneen kom sent. Uge 10 var den bedste af ugerne med masser af sne og supervejr. Det har resulteret i, at uge 10 2017 er fuldt booket allerede. Der er pænt med bestillinger

frem til juli, hvor der stadig er ledige værelser.

Arbejdet med Elgtårnet er nu for alvor gået i gang efter mange forhindringer, og man forventer de første overnatninger fra juli. Arthur viste billeder fra byggeriet. Det bliver et meget interessant byggeri.

Pkt. 3 b – Nyt om hjemmesiden

Hjemmesiden har haft ca. 82.000 besøgende siden sidst. Der ligger 2.200 billeder, men alle opfordres til at komme med både gode historier og billeder, fra sommer og vinter på Ruten. *Svend* har opgrade-

Ganske fin køkultur

Pkt. 4 – Kassererens beretning

Michael gennemgik regnskabet, som blev godkendt. Regnskabet kan ses andetsteds i bladet.

Forkvinde Therese Vedel (t.v.) og Ruten-veteranerne Rita og Finn Olsen. Læs mere om Ruten-veteranerne (Olsenbandens bedrifter) på siderne 50-51.

ret softwaren, så det nu er muligt at gøre siden mere livlig med skiftende billedstrimler på forsiden.

Det er nu muligt at se den video, som *Flemming Koue* lavede fra Jubilæums-turen i 2013.

Pkt. 4 a - Fastlæggelse af årskontingent

Bestyrelsen foreslog, at kontingentet hæves til 135 kr. gældende kommende indbetaling. Grunden til dette er den dyrere porto. Dette blev godkendt af generalforsamlingen.

Pkt. 5 og 6 - Valg af bestyrelse og redaktion

Therese Vedel opfordrede endnu en gang til at stille op til bestyrelsen.

Den nuværende bestyrelse genopstillede alle og blev valgt. Desuden stillede *Jørgen West* også op og blev selvfølgelig også valgt.

Den nye bestyrelse består således af: *Therese Vedel, Michael Rolf Jacobsen, Svend Gundestrup, Christian Skipper*

og *Jørgen West*.

Flemming Koue ville gerne fortsætte som redaktør og fik et stort bifald for dette og ros til de flotte blade, han har lavet. *Flemming* modtog bifaldet og sagde, at uden de gode skribenter bliver bladet ikke til noget. Han orienterede kort om status for Årgang 49 og fik skribenter til de fleste af vinterugerne. Men opfordrede også til, at der kommer beretninger fra andre årstider.

Pkt. 7 - Valg af revisor

Ole Bertelsen lod sig genvælge, men synes, at forsamlingen skulle tænke over habiliteten, idet han deler brevkasse med formanden. Forsamlingen accepterede dette.

Pkt. 8 - Indkomne forslag

Bestyrelsen foreslog, at der skulle ned sættes et festudvalg, idet klubben har 50 års jubilæum i 2018. Og samtidig foreslog bestyrelsen, at det skal holdes et sted i Danmark for at flere kan have mulighed for at deltage.

Lilian Andersen samt to fra bestyrelsen udgør festudvalget.

Pkt. 9 - Eventuelt

Der blev forslået, at der skete en bil ledudveksling mellem Webmaster og redaktøren. Dette skete allerede i form af Skibladet.

Pkt. 10 - Konkurrencen

Og så til konkurrencen, som var lavet at sidste års vinder, *Anne Skodborg*.

Der var i alt 20 spørgsmål med 3 svar muligheder til hvert. - Der var spørgsmål om f.eks. højden på Sprenpiggen (1.287 m.o.h.); hvor højt ligger Espedalen Fjellbryggeri (870 m.o.h); hvem

deler Freia fødselsdag med (Jakob).

Berit og Arthur havde ud over hovedpræmien også flere andre præmier med:

Elgskriveblokke: *Vindere Kirsten Kofoed, Inger-Anne Koue.*

IPA-Øl på flaske: *Steffen Emil, Inge lise Emil, Poul Erik Petersen.*

Norsk Akvavit: *Maria Skipper.*

Gavekort til øl: *Ole Rolf Jacobsen, Kjeld Graudal*

Gavekort til ølsmagning og bryggeribesøg: *Ole Risør.*

Gavekort til en uges leje af ski eller snesko: *Birgitte*

Gavekort til en overnatning for 6 pers. i Elgtårnet: *Jette Alsbæk.*

Hovedpræmien, en uges ophold på Ruten Fjellstue: *Kirsten Albiniussen.*

Generalforsamlingen sluttede kl. 23.

*Årets vinder af hovedpræmien:
Kirsten Albiniussen fra
Svendborg*

Bliv medlem af Ruten Skiklub

Det er ganske let at blive medlem af Ruten Skiklub: Man skal blot betale 135 danske kroner til kassereren på **bankkonto nr.: Reg. 1551 nr. 4162250.**

Hvilke fordele har man så af sit medlemskab? Alle medlemmer modtager omkring årsskiftet Ruten Skiklubs medlemsblad med nyheder fra fjeldstuen, ugerapporter, spændende indlæg og beretninger fra skiklubmedlemmers eksotiske rejser. Her kan man derfor

ofte hente god inspiration til nye ture og rejser - såvel vinter som sommer. Desuden får man adgang til årsmødet, som altid finder sted den **første mandag i maj**, hvor fjeldstuen som regel er repræsenteret ved Berit og/eller Arthur.

På årsmødet er der bl.a. en fornøjelig konkurrence, hvor 1. præmien er en uges **gratis** ophold på Ruten Fjellstue, ligesom der også er andre nyttige og morsomme præmier til konkurrence-deltagerne.

**Kontingentet for 2016
er 135,00 kr.**

**Indbetaling bedes foretaget via homebank
reg. nr. 1551 konto nr. 4162250
Betalingsfristen er 15. januar 2017**

**Bestyrelsen har efterfølgende konstitueret
sig som følger:**

**Therese Vedel, formand
Christian Skipper, næstformand
Michael Rolf Jacobsen, kasserer
Svend Gundestrup, sekretær
Jørgen West**

Ruten Skiklub

Resultatopgørelse

for perioden 1/1 2015 - 31/12 2015

<u>Indtægter:</u>	2015	2014
Kontingent	5.875,00	5.375,00
Annoncer	525,00	0,00
Jubilæumsgave	0,00	7.425,00
Forudbetalte kontingenter	1.125,00	875,00
<u>Indtægter i alt:</u>	<u>7.525,00</u>	<u>13.675,00</u>
<u>Udgifter:</u>		
Gebyrer Danske Bank	300,00	300,00
Fastelavn på Ruten Fjellstue	0,00	0,00
Medlemsblad	3.937,00	3.104,00
Gaver til generalforsamling	0,00	0,00
Generalforsamling	1.420,00	1.336,00
Bestyrelsesmøder	0,00	0,00
Jubilæumsgave	0,00	10.189,00
<u>Udgifter i alt:</u>	<u>5.657,00</u>	<u>14.929,00</u>
<u>Resultat af årets drift:</u>	1.868,00	- 1.254,00

Balance pr. 31.12.2015

<u>Aktiver:</u>		
Kontant	1.133,50	28,50
Bankkonto	4.359,90	3.596,90
<u>Aktiver i alt:</u>	<u>5.493,40</u>	<u>3.625,40</u>
<u>Passiver:</u>		
Skyldige beløb	0,00	0,00
Egenkapital	5.493,40	3.625,40
<u>Passiver i alt:</u>	<u>5.493,40</u>	<u>3.635,40</u>

Regnskabet godkendt på generalforsamlingen!

Rejse med Bergensbanen

Tekst og foto: Lilian Andersen

Jeg pendler dagligt mellem Ringsted og København, og jeg kan lide at køre i tog. På min daglige rejse fik jeg i løbet af en uges tid set den 7 timer lange 100-års jubilæumsfilm fra 2009 om Bergensbanen, og det gav mig lyst til at prøve turen selv.

Alex, min kære mand, var heldigvis med på ideen med det samme. Bjarke på 15 ville helst være housesitter, så det blev muligt for os at tage af sted uden for højsæsonen, og da Bjarkes efterårsferie sluttede, begyndte vores. Vi ville dog ikke nøjes med 7 timer, men med 7 dage: 1 dag i Oslo, 2 overnatninger i Geilo, 2 i Flåm og 2 i Bergen, inden vi skulle med fly hjem fra Bergen.

Vi sejlede fra København til Oslo og tilbragte dagen på Fram-museet og Kon-Tiki-museet. Den efterfølgende morgen steg vi på Bergensbanen, som

3 timer senere havde bragt os til Geilo. Her havde vi lejet en lille campinghytte i 2 dage. Vi kunne fornemme, at Geilo må være en travl by, når det er højsæson. Her er hoteller i massevis, 40 pister, 4 snowboardparker og 550 km præparerede løjper. Vi kom heldigvis midt imellem sæsonerne, for vi dur slet ikke til så meget hurlumhej.

Vores nærmeste nabo, knivfabrikken Brusletto (som har fremstillet knive i Geilo siden 1896), har fabriksudsalg tæt ved campingpladsen, og det måtte vi selvfølgelig kigge nærmere på. Her mødte vi Svein, som passede butikken, og som i et stort lokale bagved producerer slirer (skeder) til de mange forskellige knive og dolke til jagt- og friluftsbred. Fra læder til færdig skede er der ca. 50 arbejdsprocesser. Da der pga. lavsæsonen ikke var så mange

kunder i butikken, gav han sig god tid til os, og det endte med, at det slet ikke blev nødvendigt at opsøge turistinformationen, hverken i Geilo, Flåm eller Bergen. Svein gav os en masse gode tips om både sightseeing, gåture og spisesteder. Vi fik samtidig købt et par glimrende knive af den slags, som er supergode til ture i naturen, men forbudt i Københavns natteliv.

Afgang fra Oslo

Svein anbefalede os en 14 km lang gåtur rundt om den nærliggende Ustedalsfjorden, og det blev en dejlig tur med sne, slud, regn, efterårsfarver og masser af frisk luft. Sneen smeltede i løbet af dagen, men vi opdagede et sted, hvor frosten havde dannet ”nålis”, og det fænomen kendte vi ikke. Isen bestod af sylespidse nåle, som havde skubbet det

øverste finkornede jordlag opad. Det kan ske, når den første nattefrost kommer, og det frosne jordlag trækker fugt fra jorden nedenunder op. Isen vokser sig flere centimeter tyk, og som et tyndt tæppe ligger jorden henover. Man kalder det også ”pibegrave”. Så blev vi så kloge!

Sylespidse nåle af is = nålis

Efterår i Geilo

Vi fortsatte med Bergensbanen og passerede det højeste punkt på strækningen (1.237 m), inden vi stod af i Myrdal (866 m) for at skifte til den berømte Flåmsbane. På en lille times tid kørte den os de 20 km ned til den lille by Flåm. Ind og ud af fjeldet gik det

med hårnålesving, og den ene skønne udsigt afløste den anden. Selvom det silede ned, var turen imponerende. At man har kunnet bygge en jernbane i dette terræn er næsten ikke til at forstå. At man har kunnet gøre det, før computere med 3D grafik, var opfundet, er næsten ubegribeligt.

Vi boede på vandre-

hjem i Flåm. Jeg ved ikke, hvordan standarden på vandrehjem normalt er, men her var alt, hvad hjertet kunne begære. Alex indviede sin ny kniv fra Brusletto. Den skar to perfekte hvalbøffer (vågehval) til vores aftensmad, og da vi var færdige med aftensmaden, satte vi os op på første sal og indtog af-

Udsigt mod Flåm

tenkaffen i lædermøblerne. Vores hele dag brugte vi på en dejlig spadseretur langs Aurlandsfjorden til en gammel bygd, Otternes, blot 4 km væk. Her kom vi et par hundrede meter over fjorden, og herfra var der den skønneste udsigt mod stejle fjelde og mod Flåm, som synes lillebitte, som den ligger dér godt gemt i denne dybe sidefjord til Sognefjorden.

Den flotteste del af Bergensbanens rute er vest for Geilo, og vi havde endnu nogle timers togtørsel fra Myrdal til Bergen – denne gang med et lokaltog, som standser ved alle stationer, og som

holder en lidt lavere hastighed. Det gav os bedre tid til at nyde de mange fine udsigter. Vejret var smukt, indtil vi nåede frem til Bergen, hvor det (selvfølgelig!) øsede ned. Jeg har en gammel kollega i Bergen, som har fortalt mig, at nogle turister har så store forventninger til en dyngvåd ferie i Bergen, at de ligefrem bliver *skuffede*, hvis solen skinner og det er tørvejr, mens de er i byen.

Jamen, så var Alex og jeg da heldige, at vi oplevede byen fra sin vante side, for vi har ikke tal på, hvor mange regnbyger, vi var ude i.

Bergensbanen kan opleves for en billig penge, hvis man tager hele turen i ét stræk og køber billetten online.

Blot 249 NOK for en enkeltbillet.

Lokalbanen Myrdal-Bergen

Gåtur fra Atlanterhavet til Middelhavet - 900 km til fods gennem de franske Pyrenæer

Tekst og foto: Sofie og Flemming Scheutz

Det lyder umiddelbart som en spændende ide, når man sidder hjemme i sommerhuset foran brændeovnen: Hvad med at gå tværs over Frankrig, fra Atlanterhavet til Middelhavet, gennem de franske Pyrenæer? God ide – det gør vi! - Ad GR10 eller på fransk Grandes Randonnées.

Efterhånden som tiden nærmede sig, blev vi dog lidt mere ydmyge ved tanken om, hvad vi havde kastet os ud i. Vi skulle gå 900 km til fods, og op over 49.000 højdemeter. Det svarer til op og ned af Mount Everest 5 gang, eller Kilimanjaro 8 gange eller 1441 gange i Rundetårn...

*Vandresti på GR10 og ditto
mærkningspæl*

Al bagage blev nøje udvalgt, vejret og prioriteret for at komme så langt ned i vægt som muligt. Ruten strakte sig fx over 10 geodætiske kort, som tilsammen vejede 1000 gram. Vi klippede selvfølgelig overflødige kortdele fra. Det sparede os for 600 gram!

Vi valgte at satse på at komme frem til et refugie hver aften, hvilket sparede os for sovepose, telt og madlavningsgrej. Alt i alt kom vi ned på 8-10 kg hver inkl vand.

Den 26. juni 2016 stillede vi os i vandkanten på stranden i Hendaye, vendte rygsækken til Atlanterhavet og begyndte at gå efter små rød/hvide mærker. Hele ruten er markeret så gennemført med GR10 mærker, at det var lige før vi kunnet have undværet vores kort og sparet yderligere 400 gram.

Den første uge gjorde ondt overalt. Vi var småfebrile, grådlabile og kulskære og noget bekymrede for, om det her dog var en lidt for stor mundfuld. Måske var det en bedre ide at sidde hjemme foran brændeovnen? Vi skulle gennemsnitligt gå 20 km hver dag. - Når terrænet tillod det, nåede vi 3 km i timen, men når vi gik på løse sten og skærver og skulle ned og kravle, nåede vi langt mindre. De eftermiddage, hvor vi kom tidligt frem, rullede vi os i tæpper og sov og restituerede.

Først efter nogle dage opdagede vi, at

det var kalorieindtaget, den var gal med. Vi havde slet ikke fulgt med forbrændingen. Vi indførte to mellemmåltider mellem hvert hovedmåltid, og så gik det straks bedre. Peanuts, chokoladecroissanter og slikpinde, hvis man skulle have lidt hurtigt sukker.

Strabadserende naturoplevelser

GR10 byder på storslåede naturoplevelser og ditto prøvelser og forhindringer. Stierne varierer noget i kvalitet; vi går på smalle ”hylder”, der er udhugget i en 600 m høj lodret klippevæg, vi kravler op ad løse klippesten og ned gennem elve og vandløb, og bedst som man tror, at man har prøvet det hele, så hænger der en wire foran os, og så er det opad.

GR10 er noget mere end en vandretur. Det er også en rejse i klima, mad, kul-

tur, parforhold, mod og meget mere.

Vi har faret vild i Baskerlandet, hvor blæst og skyer stod ind fra Atlanterhavet og pakkede alt ind i vat, så man ikke kunne se en hånd for sig. Vi har været oppe over Midi-Pyrenæerne, som byder på hedebløge og nådesløs sol.

Det gælder om at komme ud af starthullerne meget tidligt om morgenen og gå i skygge af bjergene, mens det endnu kun er 20 grader. Og så er det med at nå frem, inden eftermiddagstordenvejret sætter ind med brag og lyn over hovederne på os.

Vi har spist os igennem stolte lokale traditioner, som bød på baskerkager, krustader, pølsesupper, blodpølser

Mere naturoplevelse helt på toppen

og catalanske kødboller og selvfølgelig overdådige oste og bjergtagende

***Frokost i Midi-Pyrenæerne:
Regel nr. 1: Af med skoene!***

bordvine.

Vi har gået tavse gennem små udslukte byer i udkants-Frankrig, som sjældent får besøg, hvor alle huse var til salg, købmanden nedlagt og skolen lukket. Vi har mødt bønder, der boede halve år af gangen oppe på bjerget i en primitiv cabanne, hvorfra han og hans hund vogtede store fåreflokke.

Mange har undervejs spurgt os, om vi ikke bliver trætte af hinandens selskab - og hvad vi dog snakker om ude på ruten? Alle, der vander, ved, at man kommer i en særlig tilstand, og tiden flyver. Jeg påstår

sågar, at jeg faldt i søvn en formiddag, mens jeg gik uendelige zigzag op gennem bregner til en top. Vi har i 7 uger opholdt os inden for rækkevidde af hinanden, med undtagelse af en dag, hvor vi var løbet tør for vand. Flemming skulle hente nye forsyninger ved en kilde, mens jeg blev ved rygsækene i skoven, - det var lange 20 min og

300 meters adskillelse! Vi opdager nye ting ved hinanden efter over 25 års ægteskab, fx at Flemming er venstre-låret og jeg er højre-låret, når vi skærer brød

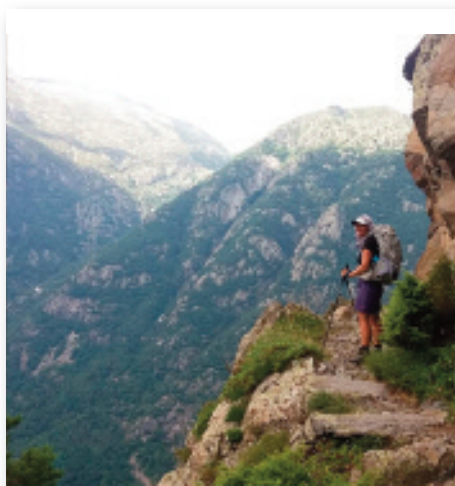

Over stok og sten gik det - hele 900 km

og smører frokostmadder på benene. - Ofte kan vi være stille i mange timer,

selvom vi går med få meters mellemrum, andre gange går vi og pjatter og laver fx en liste over ting, der er normale på GR10, men som nok ikke er helt normale derhjemme:

1. at smøre madder på låret;
2. at ordne fødder med brødkniven;
3. at tørre vasketøj uden på tasken;
4. at spise skindet på kyllingen og fedtkanter på kødet;
5. at smide sko og sokker i frokostpausen;
6. at spise to mellemmåltider mellem hvert hovedmåltid;
7. at sove fra en halv snes snorkende mænd;
8. at bore nye huller i bæltet med en proptrækker;
9. at man ikke kan mærke sine tæer efter kl. 15.00;
10. at tredje hold skyllevand, efter forvask og vask også er brunt.

Hyldevandringsovelse på GR10

GR10 kræver også koncentration og mod. Farer lurer hver eneste dag, og et enkelt forkert skridt ud af de i alt 1,5 millioner skridt, vi hver tager på sådan en tur, kan sende os hjem eller endnu værre - ned!

Sofie skimter Middelhavet

På GR10 møder man efterlysninger af personer, der er savnet, og det bliver hverdag, at gåsegribbene cirkulerer afventende over hovederne på os. Vi har respekten for Pyrenæerne med i rygsækken, og man skal aldrig slippe koncentrationen, heller ikke sidst på eftermiddagen, når benene syrer til efter 5 timer nedad, og man kan ane et refuge, et varmt bad og krydse fingre for en kold øl.

Vi mødte hver dag folk, der var faldet en eller flere gange og havde slået arme og ben. En havde sågar mistet sin rygsæk – den var styrtet ned, da han stillede den fra sig! Vores største personskade var Flemmings knibemærker i

armene, for drømmer vi eller er vi vågne?

Endelig fremme ved Middelhavet

På dag 42 gik vi oppe på en bjergryg i 2.700 meters højde med en fantastisk udsigt! Vi kunne næsten ikke tale sammen på grund af vinden. Pludselig standsede jeg brat og kiggede skeptisk mod horisonten, som plejede at fortabe sig i uendelige bjerge, men det dér så anderledes ud?

Jeg råbte til Flemming: ”Hvad tror du, det dér er..???” Glæden var berusende, da vi samtidig fattede, hvad vi kunne skimte: ”Middelhavet!?”

Fem dage senere, den 11. august, nåede vi Banyuls-sur-mer og kunne sætte vandrestavene i vandkanten og hoppe i bølgerne.

Mindeord Carl Dixen Pedersen

Det ringede på døren onsdag eftermiddag den 15. juni 2016. Uden for stod Carls veninde Birthe og hans søn Bo. Noget var helt galt. ”Carl er lige død”, sagde Bo. De kom lige fra Køge Universitetshospital, hvor lægerne forgæves natten igennem havde kæmpet for at redde Carls liv. Carl var mere syg, end han nok selv var klar over. En ondartet uhelbredelig blodsygdom bevirkede, at hans immunforsvar ikke fungerede. Jeg havde talt med Carl ugen før, hvor han var ved godt mod. - Nu er Carl her pludselig ikke mere. Svært at forstå. Han er begravet på Kildebrønde Kirkegård. Der var sidste blomsterhilsener fra Ruten Fjellstue og fra Ruten Skiklub. Gode uge 8 venner fra nær og fjern var også mødt frem for at sige et sidste farvel. Den 21. september ville Carl være blevet 75 år.

Carl med familie var i mere end 30 år trofaste gæster på Ruten Fjellstue i uge 8. Han var en markant person i løjperne og en habil skiløber. Fra 2005 til 2010 var han formand for Ruten Skiklub og inden da næstformand i nogle år. Carl var faktisk den egentlige årsag til, at jeg og min familie tilbage i 1990'erne lærte Ruten Fjellstue at kende og er kommet der lige siden.

Vi må nu værne om de gode minder.

Flemming Koue

Et sindrigt system

Tekst: Flemming Koue - Foto: Flemming Koue, Arthur og nettet

Når vi befinder os i terrænet omkring Ruten Fjellstue - sommer som vinter, kan vi ikke undgå at se de store stærkstrømsmaster. Vi bruger dem ofte som en slags pejlemærker, specielt på vore ture til Bingsbu eller videre ind over fjeldet, f.eks. Sprenpiggen rundt eller helt til Strand. Og så tænker vi vel i øvrigt ikke så meget mere over det.

Men hvor kommer masterne egentlig fra, og hvor fører de hen? - Dog først: Ca. 99% af al den elektriske energi, der produceres i Norge, er produceret på basis af vandkraft. Ganske imponerende. Set i det perspektiv spiller den venlige vildmark omkring Ruten Fjellstue en ganske interessant og vigtig rolle. De nævnte master kommer nemlig principielt fra Øvre Vinstra Kraftverk, som ligger nede ved søen Slangen. Kraftværket kommer man hurtigt til, når man kører ad vejen mod Sikildalsseter (skiltet).

Bekendt stålmaster ved Bingsbu

Men måske skulle jeg starte med ”begyndelsen”? Når man kommer fra Skåbu og har passeret broen ved Slangen, kommer man snart efter til et skilt, hvorpå der står Bygdin. Om sommeren kan man køre ad ’Jotunheimvegen’ (bomvej - betalingsautomat kun til kort - NOK 100,00 hver vej), evt. vælge at dreje fra mod Storhøliseter (bomvej), eller som i dette tilfælde køre ad den flotte vej gennem åbne, storladne og venlige fjeldlandskaber og til Bygdin med milevid udsigt. Om vinteren kan man i personbil kun køre op til parkeringspladsen, hvor bomvejen begynder. Derfra kan man så gå på ski ad Jotunheimvejen, så langt man orker. Det er ikke nogen svær tur, men i sol til gengæld en betagende tur. Eller man kan vælge at gå til Storhøliseter. Det er en lidt sværere tur til at begynde med, men også en flot tur med mulighed for at se elge.

Jotunheimvejen blev anlagt i begyndelsen af 1950erne i forbindelse med udbygningen af hele området til vandkraftproduktion - nemlig Øvre og Nedre Vinstra Kraftverker. I dag er Jotunheimvejen en populær turistvej, som om sommeren benyttes af ca. 10.000 biler. Vedligeholdelsen af vejen finansieres med bompengendejterne.

Vælger man om sommeren - fra ca. midten af juni - at køre til Bygdin,

Nu er der ikke langt til Bygdin

så opdager man, at dette storladne landskab er domineret et antal større og mindre søer, hvoraf de større søer er (vandstands)regulerede. Og når man efter 45 km kommer til enden af Jotunheimvejen, er man praktisk taget ved søen Bygdin, som ligger ved foden af Jotunheimen med imponerende udsigter. Efter sigende skulle navnet Bygdin referere til søens form og på ældre sprog betyde, ”den buede” eller ”den bøjede”. Søens vandspejl ligger ca. 1.057 m.o.h., den er ca. 25 km lang og dens største dybde er 215 m. I sommermånederne kan man 2 gange om dagen med en turbåd M/B Bitihorn

Reguleret sø i ‘Vinstravassdraget’ dvs. Vinstraelvns afvandingsområde

sejle fra den ene ende af søen til den anden. En megaflot tur. - På YouTube kan du forhåndsopleve køreturen ad Jotunheimvejen.

Men hvad har nu søen Bygdin med elmasterne i Espe-

dalen at gøre? Joh, søen Bygdin rummer ca. 335 millioner m³ vand, og den tjener derfor som primært vandmagasin for en række vandkraftværker. Søen er i dag reguleret med vandspejlet lig-

Turbåden Bitihorn på Bygdin

gende mellem 1.048 og 1.057 m.o.h.

Gennem sit udløb - elven Vinstra - i den østlige ende skal vi forestille os, at vandvejen går gennem de søer, vi passerede på vores tur ad Jotunheimvejen, nemlig de regulerede søer Vinstern og Kaldfjorden, hvorfra en stor del af vandet fra Vinstra elv gennem en 2,7 km lang tunnel afledes til søen Øyangen, som i fugleflugt ligger små 3 km vest for Storhøliseter. Fra Øyangen

er der bygget en 7,5 km lang underjordisk driftstunnel med et tværsnit på ca. 32 m², som transporterer vandet frem til et underjordisk fordelingsmagasin ved Finnbøllhaugen ret ovenfor søen Slangen. Herfra føres vandet gennem en 460 m lang tryk-skakt ned til turbinerne i kraftstationen, som er placeret 800 m inde i selve fjeldet. På den måde udnyttes

Sådan kan en francisturbine se ud

Selve kraftstationen inde i fjeldet har i dag installeret 2 turbiner, såkaldte francisturbiner (opkaldt efter den amerikanske ingeniør James B. Francis) med en samlet kapacitet på ca. 172 MW. En turbinetype, som egner sig specielt til den aktuelle faldhøjde og har en virkningsgrad på helt op til 90%. Hver turbinedel er via sin aksel forbundet direkte til en generator, som producerer strømmen. Efter at vandet har afgivet hovedparten af sin bevægelsesenergi i turbinerne, flyder det ud i søen Slangen og derfra videre til Olstappen.

Via en transformatorstation ved kraftværket fødes strømmen så ind på strømnettet og transporteres forenklet sagt via de ledninger, som vi kan se ophængt i masterne, videre frem til forbrugerne et eller andet sted.

Stålmasterne, vi kan se, går op forbi Bingsbu, videre ind over fjeldet og kommer ned igen og krydser Gausdalsvegen nr. 255 ved dens begyndelse lige ved broen, hvor der er afvisningsskilt til Fåberg. Masterne forsvinder derefter i retningen mod Lillehammer. - Er du interesseret i at

Turbinehallen i Øvre Vinstra

faldhøjden på ca. 330 m fra søen Øyan-gen og ned til søen Slangen. At der så alligevel er vand i selve elven Vinstra og ned til Olstappen, skyldes de fastlagte koncessionsbestemmelser, som tager hensyn til miljøet og fiskelivet i hele området.

Vand nok i Vinstraelven til en foss

se, hvordan en francisturbine virker, findes der på nettet en udmærket animationsfilm på YouTube, som forklarer virkemåden.

Søen og vandmagasinet Olstappen med Sprenpiggen i baggrunden

Fra Olstappen begynder spillet nu så at sige forfra. Olstappen, der ud over at få tilført vand fra Slangen, får også tilført vand fra rækken af søer i Espedalen, som derfor også bidrager til strøm-

Turbinehallen i Nedre Vinstra

produktionen. Olstappen tjener nemlig som vandmagasin for Nedre Vinstra Kraftverk, som ligger nede ved elven Lågen lidt sydøst for byen Vinstra.

Faldhøjden fra Olstappen og ned til kraftværket er på ca. 448 m, og i selve Olstappen er reguleringshøjden på mellem 655 og 668 m.o.h. Hvis der skulle komme for meget vand i Olstappen i forbindelse med f.eks. vårflommen, så kan det ved søens overløb dramatisk se ud som på billedet.

Vårflom ved Kamfossen - overløb fra Olstappen

Når vi ellers fra broen foran spærredæmningen ved Olstappens udløb (Kamfossen) ikke kan se ret meget vand nede i selve vinstraelvslugten, er årsagen, at vandet fra Olstappen igennem en mere end 23 km lang underjordisk tilløbstunnel (tværsnit 30 m²) føres ned til Nedre Vinstra Kraftverk. I kraftstationen er der installeret 5 francisturbiner med en samlet effekt på 300 MW. Fra Nedre Vinstra Kraftverk løber Vinstraelvns vand så ud i elven Lågen.

Det samme vand, som kommer fra

søen Bygdin bliver således udnyttet til at producere ren energi i adskillige kraftværker på dets lange vej mod havet. Magasinkraftværkerne Øvre og Nedre Vinstra producerer ganske betydelige mængder CO₂-fri eller forureningsfri strøm. Årsproduktionen for de 2 kraftværker ligger i gennemsnit på ca. 1.700 GWh (gigawatt-timer).

Måske kan det hende, at den strøm, der kommer ud af kontakterne hjemme i Danmark, er produceret ved hjælp af vand fra Bygdin. En sjov tanke. Via 4 gigantiske undersøiske kabler under Skagerrak mellem Danmark og Norge importeres der nemlig undertiden betydelige mængder strøm fra Norge til Danmark; det nyeste søkabel blev taget i drift omkring nytår 2015 og kostede mere end 2 milliarder kroner. Det rigtig smarte ved disse kabler er, at Danmark også kan eksportere strøm til Norge

gennem disse kabler, især hvis vi har meget vindmøllestrøm. Og det sker faktisk ret tit. Derved kan nordmændene spare på vandet i deres vandmagasiner. Vindstrøm er nemlig ikke så let at gemme. Som nævnt tidligere, er ca. 99% af den strøm, der produceres i Norge, produceret på basis af vandkraft. Dette gør imidlertid ikke Norge helt selvforsynende med strøm, hvorfor nordmændene er afhængige af import af strøm fra bl.a. Danmark. Kablerne kan altså bruges begge veje (dog ikke på én gang).

Her er så lidt sammenhænge at fundere over, næste gang du tager stærkstrømsløjpen op til Bingsbu, eller du fra Ruten Fjellstue ser over på stålmasterne på den anden side af Breidsjøen. - Forhåbentlig var denne historie ikke alt for kompliceret.

Oversigtskort over anlæggene til vandkraftproduktion i 'Vinstravassdraget'

Møde med velvoksen francisturbine på 188 tons. Den kom fra Brasilien, var sejlet op ad Columbia River til British Columbia i Canada, så langt det kunne lade sig gøre. De sidste 45 km op til det store vandkraftværk ved Revelstoke skulle foregå på specialkøretøj, som blev konstrueret på stedet. Denne ene turbineenhed alene genererer i dag en effekt på 512 MW, - noget der vil noget. Til sammenligning har de 2 francisturbiner i Øvre Vinstra Kraftstation 'kun' en samlet effekt på 172 MW. - Eller sagt på en anden måde: Turbinens ydelse svarer til 65 kæmpe havvindmøller.

Kig ind i en af turbinehallerne i vandkraftværket Bonneville ved Columbia River, State of Washington/Oregon

Vandring og kultur i Peer Gynts rige i august 2016

Tekst: Ole Bertelsen - Foto: Kell Østerlind

Vi kommer her hver vinter, men Espedalen er også dejlig om sommeren. Dejligt og spændende at se, hvordan naturen ser ud under skiløjperne. - Dansk Vandrelaug og Ruten Skiklub havde arrangeret en vandretur kombineret med at se Peer Gynt spillet ved Gålåvatnet i perioden den 8. – 15. august. Vi var i alt 20 deltagere – alle fra Dansk Vandrelaug.

Her kommer lidt klip fra dag-bogen:

Mandag kl.6 mødes vi i Københavns Lufthavn. Vi flyver til Gardermoen og kl 10 kører bussen os mod Ruten Fjeldstue, hvor vi ankommer 14.30. Alt er gået efter planen, og sidst på eftermiddagen går vi en lille tur ud til Langtjern for at sondere terrænet og vind og vejr. Der er udsigt til en kølig uge, selvom vi er i første halvdel af august, så det er vigtigt at få en fornemmelse af den rigtige påklædning.

På fjeldstuen er der travlt, fordi der er Peer Gynt forestillinger hele ugen, hvilket betyder servering af middag kl 16 for teatergæster og kl 19 for de øvrige gæster. Men uanset dette får vi den lækreste 3 retters menu hver dag.

Tirsdag lægger vi blidt ud med en vandretur til Bingsbu, hvor der er lunch, som vi selv smører om morgenen. De

fleste går også en tur på toppen af Sprenpiggen, hvor det bliver regnvejr og blæsten mærkes. Vi går hjem via Lohaugen med mange fine blomster og nyder udsigten over dalene i tørvejr. På vejen tilbage til fjeldstuen går vi forbi

Forcering af elv i småfugtigt vejr

seteren, hvor der er køer om sommeren. Det er en meget venlig og smuk ældre norsk race kaldet Sidet Trønne Norrønt fæ. De er meget sociale og vil gerne kløes i panden.

Onsdag er dagen, hvor vi skal se Peer Gynt, så dagens tur bliver ikke så lang. Vi starter ud sammen med Arthur og går ned til elgtårnet. Undervejs ser vi og hører om gamle elggrave, som var måden, man fangede elge på i gamle dage.

Vi er de første, som kommer op i elgtårnet – et fantastisk projekt. På toppen er der flot udsigt fra terrassen, men der

blev hurtigt for koldt, så Arthur fyrede op i brændeovnen i stuen og serverede kokekaffe med chokolader – vældigt koseligt. Lidt nedenfor elgtårnet er der et åbent areal ved elven, hvor vi spiste lunch og derefter gik ned for at se Espefossen. Et dejligt område i flot vejr - det tegnede godt for aftenens Peer Gynt-forestilling, der jo gennemføres uanset vejret.

Kl 18 kører bussen med teatergæsterne til Gålåvatnet, hvor der på strandbredden er scene og tilskuerpladser til godt 2.000. Vi havde alt det varmeste tøj på samt tæpper, som Berit havde givet os med, så jeg tror, de fleste holdt varmen (det var 5 grader) i den 3 timer lange forestilling. En meget flot forestilling i nogle fantastiske rammer med den nedgående sol over Gålåvatnet som baggrund.- Efter forestillingen var der varm solid suppe på Fjeldstuen med Arthurs gode pils til – og så var vi også kommet efter midnat.

Torsdag var vi på en kultur/naturtur med Arthur som guide. Vi besøgte den gamle kobbermine fra Christian den 4.s tid. Den ligger lidt ovenfor Espevatnet nær ved Helvete. Man ser det for sig, hvordan malmen er blevet transporteret på hesteryg til Øvre Svatsum ned ad stejle stier.

Herefter på vandring ned igennem Hel-

vete – en udfordrende og spændende tur. Der var ikke så meget vand i år, så vi kom tørskoede igennem. Belønningen var Helvetes gode vafler serveret af det nye par, der bestyrer Helvete!! Det må være et fandens job.

Vi kørte videre til Espedalen fjeldkirke med fjeldkirkegården og fik fortalt lidt af historien. Det var også her hovedkvarteret lå, da produktionen af nikkel var på sit højeste for mere end 100 år siden. På verksudden lå smelteværket og resterne står der endnu. - Om aftenen havde vi en munter ølsmagningsaften.

Betagende flot er turen fra Rutentoppen til Bingsbu

Fredag kørte vi med bus til Storhøliseter, hvor vi så DNTs selvbetjeningshytte. Herfra gik vi så tilbage mod Ruten Fjeldstue. Det var koldt i 1.100 meters højde, 1-2 grader, og da vi skulle ned ad den stejle nedstigning til Frederikssæter, blev det regnvejr. Så det tog sin tid. Men herfra var der så læ i skoven og let gæde skovveje med en

afstikker til Espefossen. Skovene er åbne og det hvide rensdyrlav gør sit til at lyse op. - Efter middagen så vi Art-hurs flotte lysbilledshow.

Lørdag kørte vi med bus til Slangen. Vi gik ind til Vinstraelven og fulgte den op til Vinstrafossen, der ser ganske imponerende ud. Herfra videre til Petsiko, der er en primitiv hytte bygget under et fjeldudhæng med vægge af granrafter og forsynet med en brændeovn og en seng. Her boede 2 skovarbejdere om vinteren under krigen, hvor de arbejdede med træfældning. Det har været barskt og har krævet meget brænde.

Turen gik videre ned til Olstappen over elven og opover mod stien mellem Eldbjøgshaug og fjeldstuen. En fin vandresti, som måske bliver til en skiløjpe, som fører til elgtårnet. - Det småfugtede hele dagen, men i morgen bliver det godt.

Vi måtte lave forskellige programombytninger på grund af vejret, så vi fik turen til Rutentoppen i godt vejr. Og det lykkedes på den sidste dag med solskin og drivende skyer. Vi nåede toppen efter 2 timers opstigning - ca. 700 højdemeter- og nød en velfortjent lunch lige nedenfor Rutentoppen i læsiden.

Derfra er der et fint stiforløb til Bingsbu; Arthur og Berit har mærket ruten med røde prikker på klippestykkerne. Det er den flotteste del af turen. Efter ca. 1 time var vi ved Bingsbu, hvor vi sad ude og nød solen, og nogen af de sejeste tog et bad i søen nedenfor hytten. Herfra var det den lige vej hjem til fjeldstuen forbi de dejlige køer, men det tager noget længere tid end på ski. Det blev en flot finale på en uges vandring. En varm tak skal lyde til Berit og Arthur for stor gæstfrihed.

Ruten slår da klart Nigeria

Tekst: Maria Bruun Skipper

Danmark genåbnede tidligere i år sin ambassade i Nigeria - Afrikas vækstmotor, hvad angår handel og udvikling. En sådan officiel åbning finder sted med deltagelse af udenrigsministeren og forskellige dele af dansk erhvervsliv, og som repræsentant for skibsfarten deltog jeg på vegne af de danske rederier. Så vidt, så godt - havde det bare ikke lige været, fordi åbningen fandt sted i uge 8 - et tidspunkt, der i min verden næsten er mere helligt

end juledagene. For i uge 8 står man på ski i Espedalen sammen med alle de andre skønne uge 8 folk. Gode råd var dyre, men det endte med to dage på ski - i uge 7(!) for Malthe (7 år), jeg og den lille fyr i maven. Så lørdag drog jeg mod Gardermoen i den dertil lejede bil og måtte sågar inden da lide den tort, at skulle køre op til hovedvejen fra fjeldstuen med hele familien som heppekor. Ja, ja - det sneede og var glat, men der var tydeligvis ikke megen til-

tro til mine køreevner ud fra lydsporet af videoforevigelsen at dømme.

På vej ned fra fjeldet mødte jeg mange af uge 8 vennerne, der i dyb koncentration bevægede sig mod Espedalen. Tænkte, at jeg nok også havde set sådan ud på vej til hovedvejen: Kroppen helt fremme mod forruden, knoerne spændt hvide om rettet og blikket stift fremad.

Nå, men landede i København klokken godt 22 og kunne allerede se mit morgenfly til Lagos via Frankfurt på skærmen. Og sidst på søndagen - godt 24 timer efter, at jeg havde forladt Ruten Fjellstue, stod jeg så i Nigeria og skulle lige vænne mig til temperaturforskellen på godt 50 grader. Forude ventede to tætpakkede dage med møder om skibsfartens to vigtigste udfordringer i Vestafrika: Pirateri og korruption. Danske rederier omsætter årligt for over 250 mio. Dollars i Nigeria, og der befinder sig til enhver tid mellem 10 og 35 danske skibe i Guinea Bugten. Både sikkerhed og korruption koster for rederierne og gavner ikke regionens økonomiske udvikling. Jeg ærgrede mig stadig over at skulle gå glip af uge 8,

men kunne glæde mig over meldinger om godt føre og højt humør. Der blev passet temmeligt godt på os under besøget - udover ministerens PET-vagter, fulgte der bevæbnede vagter med os overalt, og der blev kørt kortegekørsel.

Det helt store drama opstod, da ministeren - under et besøg hos den nigerianske vicepræsident - skulle træde af på naturens vegne. PET-vagten var pænt blevet udenfor, og pludselig lød der et skud. Det viste sig, at være en af vicepræsidentens vagter, der ved et uheld var kommet til at løsne et skud. Det gav bagefter en del morskab og ikke mindst opmærksomhed i den nigerianske presse.

Fredag var jeg tilbage i København og kunne lørdag tage imod en glad Malthe, der havde haft en fantastisk uge i sneen. Og ham den lille fyr? Han klarede hele turen, og kom endeligt ud for at indtage verdenen den 29. august. Så nu kører jeg igen med pulk i de kommende år og håber meget på at kunne få resten af familien, som nu også tæller mand og tre bonusbørn, introduceret til langrend på Ruten.

Rapport fra uge 3½ og 4

Tekst og foto: Lilian Andersen

Da vægten af Tors hammer ramte Ruten Fjellstue

Det er nu vores sidste aften i den lille hytte, og vi kan slet ikke forstå, hvor hurtigt tiden dog gik! Vi ankom torsdag i uge 3 i minus 20 grader, og i dag, fredag i uge 4, har det næsten været tøvejr samtidig med, at vinden er taget til i løbet af dagen. Nu er det tidlig aften, og udenfor hytten rusker det voldsomt, voldsommere, end vi før har oplevet her på stedet, og *yr.no* har løbende opdateringer om ”ekstremvær”. Denne storm/orkan, som har fået navnet Tor, er voldsomst ude ved kysten, men den kommer også lidt ind over fjeldene, og her på Ruten Fjellstue er der lovet op til 18-20 m/s i aften.

Det har dog ikke forhindret os i at få lidt frisk luft i dag. Godt nok ikke andet end lysløjpen T/R og en lille afstikker

ned ad skovløjpen, hvor sneen var føget godt til. Også Dalseters får var føget godt til, men de lod sig ikke mærke med, at de havde fået ekstra hvid ”overfrakke” på. De lå og tyggede drøv, og enkelte kom hen og hilste. De ser ud til at kunne lide, at der kommer lidt selskab indimellem - også selvom vi ikke har lækkerbiskener med. Det hører vist uge 8 og en lidt yngre generation til.

I går tog vi Hattdalseter-runden, og det var en smuk tur i det fineste solskin og næsten ingen vind. Mildt var det også, sådan ca. 4-5 graders frost. Vi er vant til koldere vejr her i uge 4, så jeg var kommet af sted med for meget tøj på og måtte smide en trøje ved Store Steinen, da jeg var ved at gå til af varme. Utroligt at man kan holde varmen i en uldundertrøje og bomuldsanorak. Hjemme i Danmark synes jeg, at det er

koldt, så snart vi bare nærmer os frysepunktet!

Forleden tog vi snesko på og gik ned for at se på det ny byggeri. Elgtårnet kan ses oppe fra fjellstuen, så vi kendte retningen. Det er i store træk nedad og lidt til højre. Men det forsvinder hurtigt fra synsfeltet, når træerne tager udsynet. Vi fandt det dog uden at lede ret længe. Skelettet til bygningen er rejst, og det ser godt og gedigent ud. Det bliver spæn-

Storm over Ruten Fjellstue i uge 4

dende at se det færdigt. Det bliver også spændende at se hvilken vej, man skal gå for at komme derned. Om vinteren bliver det næppe den direkte ned ad skråningen - i hvert tilfælde ikke, hvis man har ski på. Med snesko lader det sig sagtens gøre. Turen op igen er god for konditionen!

Det hyler og piber udenfor, og Tor viser tænder. Vi har det godt og varmt her i hytten. Alex pakker, og jeg må også se at komme i gang. Bilen venter

vi med at fylde, til vinden har lagt sig i morgen. Det er altid vemodigt, når man skal af sted herfra, men denne gang har vi ikke haft vores teenager med, så det bliver dejligt at komme hjem og se ham igen. Bjarke måtte passe sin skole med terminsprøver og projektopgave. Et fravær på halvanden uge ville ikke have været en god ide i år. Næste år venter gymnasiet, så gad vide hvornår vi får ham med igen ...

Inspektionstur - på snesko - til elgobservationstårnet i uge 4. Det hele ser jo godt og gedigent ud.

Kig over mod Hattdalse-ter i høj flot sol og ca. 4-5 minusgrader.

Rapport fra uge 7

Tekst og foto: Mette Wold

To ski or not to ski ... and where?

Vores uge 7 starter tidligt om fredagen, hvor vi har pakket bilen og kører mod Norge. Som regel besøger vi familie på vejen, men i februar 2016 var de inviteret til bryllup på Fjellipinerne, så i stedet tog vi et stop i Oslo og slentrede rundt på Aker Brygge og op ad Karl Johan. Der var koldt - men næsten ingen sne. Der var heller ikke meget sne i Hamar, hvor vi

søn) skiene på og afsted mod Bingsbu. Selv tog jeg en mindre tur på snesko. Til frokost var der hyggeligt gensyn med alle de andre gengangere i uge 7. Især selvfølgelig hele vores store slæng af voksne og teenagere, som var ankommet med bussen om morgenen.

Det er super skønt at lande på Ruten Fjellstue. Vi bliver altid taget godt imod af Arthur og Berit, maden er fantastisk og livet bliver lynhurtigt så dejligt enkelt. Dagens store spørgsmål

snævrer sig ind til: Den indre diskussion ved buffeten (det man er nødt til at smage - og det man har plads til i maven). - Hvilken løjpe man skal tage?

Hvad aftenmenuen mon bliver, og hvilken øl man skal vælge til (vi gætter og glæder os hver dag)?

Punkt 2 fylder så også en del. Det begynder over morgenbordet. IPad bliver tjekket: **yr.no. skispo-ret.no.** Hvem har talt med Arthur? Er der nogen, der ved, hvilke spor han vil

køre? Vindretning tjekkes og løjper diskuteres. Længde. Dagsform.

Hvem er med til at køre langt? Kortene kommer frem og meningene flyver hen over bordene. Og det løser sig altid. Pludselig skynder alle sig i ski-

Dagens store spørgsmål: Hvilken løjpe skal vi tage?

overnattede fredag, til gengæld var p-pladsen pakket med et tykt lag is. Heldigvis var der perfekt med sne i Espedalen, og så snart vi havde været i skistalden, tog Jørgen og Søren (far og

stalden, smører efter alle kunstens regler og så afsted ... Og så falder der ro på, og jeg tager ud på snesko med mit kamera i lommen og lykke i sjælen. Til frokost får vi opdatering på, hvordan det gik. Var der snefygning? For meget modvind på Hattdalseter? Havde det alligevel været bedre den anden vej? Smøringerne er også altid spændende. Der diskuteres livligt, hvilken farve swix, der duer?

Hygge ved skistalden

Og så begynder hele løjpeforhandlingen forfra igen - bare om eftermiddagsturene. Her er der så også nogle få, der vælger at blive hjemme. For selv om der er konkurrence om at køre mange kilometer på en uge, så handler det også om ferie. Om at få sjælen med og føre gode samtaler. Om at spille kort med vennerne, læse lidt eller spille kla-

ver. På Ruten Fjellstue er der altid god plads til det hele. Også i uge 7.

Mad og øl fylder også meget. Arthur og Berit er specialister. Og de vil os det godt. Som halv nordmand har maden for mig en ekstra dimension, og jeg nyder meget, at Berit mestrer at mikse de lækre traditionsrige retter som elg-bøffer, laks og rømmegrød med vel-smagende, moderne norsk køkken i form af bl.a. spændende salater og fiskeretter. Og Arthurs Sevjeøl er så populær, at vi ét år fik drukket hele hans lager.

I uge 7 2016 havde vi masser af drømmevejr. Silkeføre og høj blå himmel. Så føler vi os ekstra heldige. Der er ubeskrivelig smukt i landskaberne rundt om Ruten. Og jeg udvider mine ture på snesko alt efter, hvordan ryg og knæ har det. I år var jeg flere dejlige ture oppe ved Hulderbu. Til næste år skal jeg helt sikkert også følge udviklingen af det nye elgtårn. En skiferie på Ruten Fjellstue er nemlig dejlig, uanset om man står på ski

eller ej.

Der er rift om pladserne i uge 7, hvor der altid er fuldt hus. Derfor slutter vi af med at lægge billet ind til næste år. Og med reservationen i hånden begynder hjemturen i snestorm, hvor vi snakker om alle de gode oplevelser, vi lige har haft, og begynder at glæde os til næste år ...

Rapport fra uge 8

Tekst og foto: Anne Skodborg

Svarttjønnolet invaderes pludselig af nordmænd på overlevelse - så dansken retirerer

Da vi fredag aften i uge 7 satte kursen mod Ruten Fjellstue, måtte vi undervejs spejde langt efter selv de mindste spor af sne og vinter. Så det var med en vis bekymring, at vi nåede den norske grænse og stadig ikke havde set så meget som et snefnug.

Heldigvis havde vi dog fået beretninger om god sne i Espedalen, så vi var fortrøstningsfulde, og da det tilmed begyndte at sne, da vi nåede Lillehammer, så åndede vi lettede op!

Da vi kørte ind i Espedalen, begyndte vi for alvor at glæde os vildt meget til at opleve Freia som 'hotel-hund', vi var også lidt spændte på, om hun ville kunne genkende os, for godt nok er hun født hjemme hos os, men hun var jo

rejst hjemmefra 3 måneder tidligere. Alle vore overvejelser blev gjort til skamme, for vi fik en stormende modtagelse af den gladeste Wheaten, præcis som vi er vant til fra Freias familie hjemme i Danmark. I ugens løb kunne vi også med glæde konstatere, at Wheatens også kan fungere fint som 'hotel-hund'!

Efter morgenmad og omklædning var det tid til at få gang i skiene, men det før omtalte snevejr drillede gevaldigt, så endnu engang kunne vi konstatere, at ski med plateausåler ikke er nogen særlig god kombination. Så feriens første tur blev ikke overvældende lang, for vi valgte den sikre løsning og holdt os til det, der lignede en løjpe. Der var andre, der fik povet sig ud i mindre farbare terræner med alt, hvad det indebærer.

Søndag morgen var det holdt op med at sne, og solen skinnede, så vi besluttede os for en tur til Bingsbu. Turen derop var lidt udfordrende, for ikke nok med at det havde sneet, det havde også blæst, så der var nogle gedigne driver, der skulle

Nyt, spændende og yndefuldt ser det unægteligt ud

forceres, men frem kom vi. Mens vi sad og hvilede os i Bingsbu, kom løjpermaskinen, og så var det jo ingen sag at komme ned igen, for nu var sporet jo helt nypræpareret.

Søndag eftermiddag var der traditionen tro tøndeslagning til stor morskab for både små og store.

Vi havde hjemmefra besluttet at give Svarttjønnolet et forsøg mere, denne gang skulle det bare lykkes! Så en dag, hvor vejruddsigten var perfekt, startede vi ekspeditionen. Først i bil til Espedalen Fjellstue og derfra opad mod Venlisæter, som vi valgte at krydse, inden vi drejede af mod Svarttjønnolet. Da vi nærmede os målet, kunne

Ida Victoria og jeg pludselig se, hvad der var gået galt, da vi for et par år siden ikke fandt den rigtige hytte og måtte søge ly for snestormen i nabohytten. Denne gang ventede der os en dejlig opvarmet hytte, men vi havde kun lige nået at finde madpakkerne frem, da hytten blev invaderet af en flok nordmænd, der vist nærmest var på overlevelsestur, så det blev kun til en kort pause, for vores vedkommende, inden turen gik mod Tonebu. Da vi nåede dertil, havde Christian regnet ud, at hvis vi undlod pausen i Tonebu og satte det lange ben foran, kunne vi lige

nå at være tilbage til frokost. Så som sagt, så gjort!

I løbet af ugen fik Christian og jeg os vovet ud på en tur, som fremover vil blive betegnet som den 'Skodborgske stropetur'. Vi startede med at løbe til Bingsbu og tilbage nedenfor Sprenpiggen, derefter drejede vi op under høj-

Espedalens søer på rad og række

spændingen og tog Champagneløjpen ned for derefter at tage Ponyløjpen... en herlig tur, som helt sikkert skal prøves igen.

Inden vi fik set os om, var det blevet fredag eftermiddag og skiene skulle spændes af for sidste gang i år, efter endnu en dejlig uge på fjeldet med fantastiske skiture og naturoplevelser samt alle de traditionelle arrangementer såsom ølsmagning, Arthurs lysbilledeshow, som er opgraderet til Power Point-show - og sidst, men ikke mindst gallaaftenen.

Rapport fra uge 9

Tekst og foto: Steffen Emil

Til Ruten med paskontrol og Dannebrog i Hulderbu

For første gang i alle de år, vi er kommet på Ruten, valgte vi i år at køre gennem Sverige. Efter at vi først måtte vise pas i Helsingør, derefter Helsingborg, havde vi en flot tur ad E6, som nu er færdig hele vejen. Ved Svinesund ville nordmændene også se pas, det tog lidt længere tid end ved Helsingborg.

Efter diverse servicestop nåede vi det bestilte hotel, Best Western nær Eidsvoll. Et udmærket hotel til en rimelig pris og tæt på E6. Der var meget stille og fredeligt.

Næste dag fortsatte vi op gennem Gudbrandsdalen, nu i frostvejr. Minusgraderne holdt, indtil vi nåede det sydlige Norge på hjemturen.

Vi nåede Ruten ca. 12:30, værelset var klar til indflytning, så vi fik pakket ud inden frokosten. Vanen tro skulle vi Ronja rundt den første eftermiddag. Der var kommet nye spørgsmål, da vi nåede hytteområdet; vi klarede dem alle.

Vi havde fortsat flot vejr og fine løjper, så da vejrmeldingen lovede sne i løbet af et par dage, måtte vi Sprenpiggen rundt. En flot tur som sædvanlig, men det var ikke mange, vi mødte den dag.

Om eftermiddagen lod vi skiene hvile og gik ud til hytteområdet. Flotte hyt-

ter og fine skrabede veje, men vi undrede os over, at der stod vandposter rundt i området. Arthur fortalte, at der ikke er indlagt vand i de fine huse. Det undrede os, men det er selvfølgelig ikke så nemt at grave som i Danmark.

Vejrudsigten holdt, vi fik en del sne i løbet af ugen, men løjperne blev holdt flot ved lige af Arthur og Dalseter. Vi havde ikke så meget vind, så løjperne holdt lige indtil næste snevejr.

Den 3. marts fyldte Frederikke 8 år, hun blev fejret om morgenen med gaver og flag på bordet. Da vi kom forbi Hulderbu om eftermiddagen, var der Dannebrog i vinduerne og der blev sikkert fejret fødselsdag. Et norsk ægtepar så lidt betænkelige ud, var de nu besat af Danmark igen. Til middagen sang hele spisesalen fødselsdagssang for Frederikke.

Dagene gik med dejlige ture, sneen kom mest om natten og først på dagen, så det var perfekte løjper hver dag.

Fredag eftermiddag var der livlig aktivitet på kælkebakken, fint at suse ned og blive trukket op af snescooteren. Imens blev bilen ryddet for sne, de havde lovet mere i løbet af natten, men jeg satsede på, det ikke blev så meget. Der lå dog igen 10-15 cm, som skulle fejes væk, inden vi kunne køre. Da vi nåede Gudbrandsdalen var vejene saltede og våde, så vi nåede hjem til Danmark i løbet af 11-12 timer.

Rapport fra web-masteren

Tekst: Svend Gundestrup - Foto: Mads Koue

<http://www.rutenskiklub.dk>

I skrivende stund har 88.651 været inde at besøge hjemmesiden siden dens start tilbage i 2006; for 1 år siden havde der været 73.907 besøgende.

Desværre mangler der nogle billeder fra vinteren 2013+2014, så hvis du ligger inde med nogle, så send dem til webmasteren. Der er også uploadet 168 fotos i 2016, hvor de 33 billeder er fra generalforsamlingen.

Der er sket løbende opgraderinger af hjemmesiden, ikke kun sikkerhedsmæssigt, men også i forhold til optimering af hastighed. I foråret har jeg skiftet fra en type server (shared) til en ny (VPS), hvilket gør, at hastigheden er øget betragteligt.

Jeg vil igen opfordre alle til at indsende ideer, materiale, billeder eller lignende til webmasteren, så hjemmesiden fortsat kan vokse.

Med venlig hilsen og tak
Svend Gundestrup/Webmaster
svend@gundestrup.dk

*På vej ud over de herlige snevidder i uge 8 - i retning
mod Sprenpiggen og Bingsbu.*

Ruten-bånd

Tekst: Flemming Koue - Foto: Mads og Flemming Koue

Dette er en beretning om ægte Ruten-veteraner: Året er 1973. Det år gør 'Olsenbanden' sin entré på Ruten Fjellstue, dvs. brandmand Finn Olsen, Rita og deres 2 drenge. De havde fundet selveste "stedet" og blev bidt af

en gal skiløber, og det har de været lige siden. I løbet af de mange år, som er gået siden, er der knyttet stadig tættere bånd mellem brandmandsfamilien Olsen, værtskabet på Ruten og naturen omkring Ruten. 'Olsenbanden' er i åre-

nes løb blevet fast 'inventar' i uge 8 – også i høj alder.

Beretningerne om familiens rejser op til Ruten er utallige og utrolige; man kan faktisk undre sig over, at de er sluppet fra det med liv og lemmer i behold. Men til Ruten skulle de altså. Et år lykkedes det f.eks. at punktere hele 3 gange på turen op, en anden gang et sammenstød på den stejle bakke ved Helvete, adskillige gange har bilen været en tur i grøften eller på andre afveje. Der har været motornedbrud med defekt toppakning. Ekstreme oplevelser i naturen har der været adskillige af, vild-

farelse i snestorm, bortkomst i terrænet, møde med elgsdyr, der er fine historier fra gamle Jakobs tid, og beretninger om Rutens daværende skilærer Willys arrangering af komiske skikonkurrencer for børn og voksne. - Alt

Ægte Ruten-veteraner: Rita og Finn Olsen i uge 8 - 2016. Langt mere end 50 gange har Rita og Finn - ofte med familie - gæstet Ruten Fjellstue. Det blev da også på passende vis hædret på festaftenen i uge 8.

Finn forklædt som astronaut

dette er der levende berettet om i Ski-klubbens blad nr. 22 og nr. 30.

Finn, som jo efterhånden kendte området som sin egen bukselomme, har ved flere lejligheder påtaget sig turlederrollen til nogle af områdets toppe, ad Jotunheimvejen og retur via Storhøli-seter – veludstyret med ekstra skispidser, astronauttæpper og andet nødudstyr. Her var der ikke noget, der var overladt til tilfældighederne. Finn har desforuden været redaktør af Skibladet årgang 29-30.

Når 'Olsenbanden' er på eventyr, sker der som regel altid noget helt uventet. Således også i uge 8 i februar 2016. På mystisk vis forsvandt Finn's bilnøgler, således at der ikke var adgang til bilen, just som den skulle pakkes til hjemturen. Nå, men det blev en længere af-fære med lejebil hjem, omkodning af

ny bilnøgle og en tur til Norge igen for at afhente bilen. Verdens formodentlig dyreste bilnøgle. Den 'tabte' nøgle blev efterfølgende fundet 'hængende' under madrassen i hans seng på værelset?!

Og når Rita bliver spurgt, hvordan de kan holde ud at komme det samme sted år efter år, lyder svaret: "Det er hele atmosfæren, altså værtskabet, som gør Ruten til noget særligt, og det er naturligvis også selskabet, altså de andre

Rita har det vist rigtig morsomt

gæster". Ved Ruten Skiklubs 40 års jubilæumsfest i 2008 var det derfor også helt naturligt at bede en vaskeægte Ruten-veteran om at holde festtalen. Det gjorde Finn på mesterlig og gribende vis – en festtale, som på én gang udtrykte ægte nostalgi, noget af selve sjæ-len ved Ruten Fjellstue og glæden ved det at stå på ski. Har man gemt tidligere numre af Skibladet, kan talen læses i nr. 41 fra december 2008.

TUXEN AV-CENTER

Alt i lyd, lys & AV-udstyr

TUXEN AV-CENTER har rødder helt tilbage til 1955, hvor TUXEN FOTO åbnede i hjertet af København. Allerede fra den spæde begyndelse gjorde TUXEN FOTO sig i udlejning af optage- og præsentations-udstyr under navnet "Foto Udlejningen". TUXEN FOTO blev snart til TUXEN FOTO & AV-CENTER, og udviklingen fra dias og film til moderne av-udstyr baseret på edb og lyd, blev en væsentlig del af nutidens TUXEN AV-CENTER.

I starten af 2005 overtog vi driften af firmaet SGU LYD & LYS, som var et salgs og udlejningsfirma, hovedsageligt med installationer af cafeer, barer og diskoteker, samt udlejning til events og koncerter.

Vi er således blevet en dynamisk sammensætning af gedigen viden fra fortiden, og stor kompetence i nutidens moderne teknik.

Vores succes skyldes ikke mindst holdningen til, at den lille kunde en dag kan blive den største. Tilfredse kunder skaber gode forbindelser, som igen er med til at skabe succes.

Vi håber, at se dig som kunde hos TUXEN.

Meterbuen 6 - Bygning 9 - 2740 Skovlunde
tuxen@tuxen.dk
Tlf. 38889393

www.tuxen.dk